

Forhaabningsfuldhed, hvori der maaske virkelig, som Dr. Nathan og andre har sagt, er noget Fantasteri. Desværre! Saa ydmygende det er, bliver vi nok nødt til at indrømme, at vort Herredømme over Naturens Kræfter stadig kun er svagt befæstet, — jeg har udenfor mit Vindu her et mistrøstende Vidnesbyrd derom — og heri maa man rimeligvis søge Forklaringen af, at endnu saa mange, endog blandt de forholdsvis oplyste Folk, i Naturen kan se et Udtryk for en evig Styrendes uforanderlige Magt og Vilje.«

Jakobe svarede aldrig paa dette Brev, og Per berørte ingensinde oftere sin Bog eller dens Skæbne. I det hele blev hans Breve fra Dresach i Vinterens Løb stedse kortere og sjeldnere. Han skrev mest om Vejret og Rydningsarbejdet og fortalte om alleslags Smaabegivenheder der fra Byen, oftest i en humoristisk Tone, der skulde skjule den aandelige Krise, han befandt sig i, og som nu endelig var bleven ham selv fuldt bevidst. I Virkeligheden oplevede han heller ikke synderligt udover det, han af Skamfuldhed ikke vilde skrive om. De fremmede Ingeniører, som opholdt sig der i Byen, traf han daglig ude ved Arbejdet, men han havde ellers ikke videre Samkvem med dem. Det var tre koldblodige Whiskydrikkere, der havde tumlet sig i alle Verdensdele og straks fra den første Dag havde behandlet ham — »Grønlænderen«, som de kaldte ham — med